

ת"פ (רמלה) 44970-06-24 - מדינת ישראל נ' נדים בדר

ת"פ (רמלה) 44970-06-24 - מדינת ישראל נ' נדים בדרשלו רמלה

ת"פ (רמלה) 44970-06-24

מדינת ישראל

נגד

נדים בדר

ע"י ב"כ עו"ד זני

בית משפט השלום ברמלה

[24.11.2024]

כבוד השופטת רבקה גלט

גזר דין

העבירות

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(1) ו-4 לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה), הסעת תושב האזור לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק, נהיגה ללא רישיון נהיגה מעולם, לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961, נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנוע [נוסח חדש] תש"ל-1970, ושימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תיאור העובדות הוא כי ביום 18.6.24 בשעה 12:55, נסע הנאשם על כביש 443 לכיוון מודיעין, בסמוך לצומת רח' פרג, כשהוא שוהה בישראל שלא כדין. באותן נסיבות, הסיע את תושב האזור, שלא היה לו היתר כניסה לישראל. בחקירתו במשטרה, הנאשם מסר מסמך משפטי המעיד לכאורה על אישור שהייתו בישראל, תמורתו שילם 10,000 ₪.

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, והנאשם שוהה במעצר, מאז. טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה טענה בעניין חומרת העבירות, אשר בוצעו בעיצומה של תקופת מלחמת "חרבות ברזל", לאחר שתוקן חוק הכניסה בהחמרת העבירות, ובקביעת עונש מזערי. נטען כי הנסיבות חמורות במיוחד, היות שהנאשם נכנס לישראל שלא כדין, כשהוא נוהג ברכב המקושט כולו בדגלי ישראל, בו הסיע את תושב האזור, אשר נתפס בבגז'. בעניין זה, הוגשו תמונות המתעדות את הרכב, על יושביו, בעת המעצר. עוד הפנתה ב"כ המאשימה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, אשר כבר ריצה מאסרים ממושכים, אך לא היה בכך כדי להביאו להפסיק ביצוען של עבירות. אם לא די בכל האמור, נטען כי על פי חומר החקירה, הנאשם הציג לפני החוקר מסמך הנחזה להוות אישור כניסה לישראל, עליו שילם לדבריו 10,000 ₪. עוד נטען כי האירוע חמור במידה יתרה הן בשל סיכון הביטחון בתקופת המלחמה, והן בשל הסיכון לעוברי הדרך, כתוצאה מנהיגת הנאשם ללא כל רישיון מעולם. המאשימה סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין 14 ל-28 חודשי מאסר, ויש להטיל על הנאשם 18 חודשי מאסר, בשים לב לעברו המכביד. בנוגע לנסיבותיו האישיות, טענה ב"כ המאשימה כי לא ניתן לקבל את טענת הנאשם לפיה הוא חי בפועל בישראל ובת זוגו ישראלית, שהרי הוא הורשע פעמים רבות, ואין לו מעמד בישראל. בנוסף על עונש המאסר, עתרה המאשימה להטלת קנס משמעותי של 10,000 ₪, וחילוט הרכב בו נתפסו הנאשם ותושב האזור, אשר שוויי כיום עומד ע"ס 32,000 ₪. מטעם התביעה הוגשה פסיקה מהעת האחרונה, אך נטען כי טרם נצברה פסיקה רבה מאז תיקון החוק, לכן על בית המשפט למסור מסר תקיף, בענישה מחמירה.

ב"כ הנאשם טען כי הרציונל העומד בבסיס התיקון לחוק הכניסה, אינו חל בעניינו של הנאשם, שכן כוונת המחוקק היתה להחמיר עם מי שבכניסתו יוצר סיכון ביטחוני, בעוד שהנאשם היה נשוי לישראלית במשך 22 שנים עד שהתגרשו בשנת 2032, ויש לו 4 ילדים בישראל. נטען כי עד לתקופה האחרונה היו בידיו ובידי תושב האזור היתרי כניסה, ועוד נטען כי הנאשם שאל את הנוסעים באם יש להם אישור, ואלה השיבו בחיוב. בדיעבד, לכולם היה היתר, פרט לאותו תושב האזור הנזכר בכתב האישום. כמו כן, ההסעה היתה קצרה ביותר, למשך דקות אחדות. לדעת ב"כ הנאשם, ניתן לטעון כי המתחם ההולם לעבירת ההסעה נע בין 9 ל-24 חודשי מאסר, אך מתחם זה נקבע בעניין עבירות העסקה שלא כדין, שהיא עבירה נמשכת, וחומרתה גדולה יותר. בסיכום, עתר ב"כ הנאשם להתחשב בו, בהודאתו, ובהעדר עבר בעבירות ביטחוניות, ולהטיל 11 חודשי מאסר בלבד.

הנאשם בדברו האחרון אמר כי ביצע את העבירה תמורת תשלום בסך 500 ש"ח, כיוון שהיה זקוק לכסף לסיום בניית ביתו, ולא היה לו כסף. עוד טען כי נלקחו ממנו סך 1,800 ₪ במזומן ושני מכשירי טלפון. מתחם העונש ההולם

הנאשם ביצע צבר עבירות, אשר יש לבחון כל אחת מהן כשלעצמה, על מנת לקבוע את המתחם ההולם הכולל לאירוע.

נוכח שינויים שחלו מאז פרוץ המלחמה בנוגע לענישה בגין העבירות לפי חוק הכניסה, הן בתיקוני חקיקה והן במישור של החמרת מתחמי הענישה בפסיקת בתי המשפט, אתחיל בסקירת המדיניות הנוהגת לגבי עבירות אלה. עבירת השהיה

אין צורך להאריך בעניין האינטרסים המוגנים על ידי חוק הכניסה, ודי אם נזכיר בקצרה כי מטרתו של החוק לשמור על ביטחון המדינה וזכותה לפקח על הבאים בשעריה (רע"פ 1195/22 אשחאדאת נ' מד"י (27.12.22)). עקרונות אלה יפים לימות השגרה, וחשיבותם כפולה ומכופלת מאז יום 7.10.23, עת נקלעה מדינת ישראל למלחמת הגנה, שעודנה נמשכת.

כידוע, קודם לפרוץ מלחמת "חרבות ברזל", חלה הלכת אלהרוש (ע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מד"י (8.12.14)), בה נקבע כי בגין עבירת שהייה שלא נלוותה אליה עבירה אחרת, יש להטיל עונש מאסר שנע בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל למשך חמישה חודשים, כאשר חמישה חודשים אלה יכללו הן את תקופת התנאי והן את תקופת המאסר בפועל, ובנוסף יש להטיל קנס שינוע בין 0 ש"ח לבין 2,000 ₪.

ואולם, לאחר פרוץ המלחמה, קבעו בתי המשפט המחוזיים ברחבי הארץ, כי התערערו המצב הביטחוני מחייבת החמרה בענישה לגבי עבירות לפי חוק הכניסה, שיש בהן כדי לפגוע בביטחון הציבור. קביעה עקרונית זו, אושרה ברע"פ 7908/23 אלנג'אר נ' מד"י (27.11.23), שם הפנה בית המשפט העליון לכך שגם על פי הלכת אלהרוש, מידת החומרה של עבירת השב"ח נגזרת מהמצב הביטחוני, והיא עשויה להשתנות עם שינוי העתים ואף עשויה להשתנות ממחוז למחוז, על פי תנאי הזמן והמקום, על רקע נסיבות, ומצב בטחוני נתון. נקבע כי "מעשים שיפיים הם לעת שלום - לא נוכל לקיימם לעת מלחמה", ועל כן, לא היה פסול בכך שבית המשפט המחוזי קבע מתחמי ענישה מחמירים יותר מאלה שנקבעו בהלכת אלהרוש, המחייבים מאסר בפועל.

ברוח זו, הוטלו עונשים מחמירים ביותר במספר מקרים בהם בוצעה העבירה בתקופת המלחמה (למשל: עפ"ג (חי') 61758-05-24 אבו ערה נ' מד"י (16.6.24), עפ"ג (חי') 38304-01-24 מד"י נ' עתמאן (25.1.24)).

במספר מחוזות נקבע כי המתחם ההולם לעבירת שהייה שלא כדין בעת המלחמה נע בין 2 ל-7 חודשי מאסר (למשל: עפ"ג (ב"ש) 31211-10-23 מד"י נ' אלנג'אר (22.10.23); עפ"ג (נצ') 37018-10-23 אלחרוב נ' מד"י (25.10.23); עפ"ג (חי') 1680-11-23 מד"י נ' כסאב (6.11.23); רע"פ 7908/23 אלנג'אר נ' מד"י (27.11.23); עפ"ג (חי') 64307-03-24 מליחאת נ' מד"י (28.3.24); עפ"ג (י-ם) 65843-05-24 מד"י נ' ג'נאג'רה (6.6.24); עפ"ג (ב"ש) 21243-12-23 מד"י נ' סויטי (13.12.23)). עם זאת, נקבע בבית המשפט המחוזי מרכז, כי המתחם ההולם לעת המלחמה, נע בין חודש ל-6 חודשי מאסר (עפ"ג (מרכז) 30176-10-23 מד"י נ' חרפוש (5.10.23); עפ"ג (מרכז) 39153-10-23 מד"י נ' שחאדה (30.10.23); עפ"ג (מרכז) 28130-11-23 עודה נ' מד"י (4.12.23)).

יובהר, מתחמים אלה נקבעו בהתייחס לעבירת שהייה שלא כדין, ככל שבוצעה ללא כל עבירה נלווית. בענייננו הנאשם ביצע את עבירת שהייה בנלווה לעבירות חמורות נוספות, לפיכך יש לנקוט ענישה מחמירה אף מעבר למתחם שנקבע כאמור. בהקשר זה, משנה חומרה יש בעבירה הנלווית של שימוש במסמך מזויף, אשר יש בה כדי להכשיל את כוחות הביטחון וגורמי האכיפה.

עבירת ההסעה

כבר נפסק כי עבירות הסעת תושבי האזור הן בעלות השלכות ביטחוניות, ומבוצעות לרוב משיקולים כלכליים, תוך זלזול בהוראות החוק ולעתים אף בביטחון המדינה (רע"פ 5457 שלום נ' מד"י (16.7.12)).

עוד בשנת 2017 קבע בית המשפט העליון כי עונש של 8 חודשי מאסר שהוטל בגין עבירות לפי חוק הכניסה, אינו חורג ממתחם הענישה ההולם (רע"פ 323/17 יאסין נ' מד"י (11.1.17)). באותו עניין, דובר בצבר עבירות שכלל שני אירועי הסעת תושב האזור וניסיון נוסף להסעה, שבוצעו בשכר, וכן הפרעה לשוטר. באופן דומה, ברע"פ 6852/19 פלוני נ' מד"י (29.10.19), אושר עונש מחמיר שהוטל על תושב האזור, אשר נכנס לישראל שלא כדין, והסיע אחר שאף הוא שהה שלא כדין, ללא רישיון נהיגה, ותוך התחזות לאחר. באותו עניין, נקבע בבית המשפט קמא כי המתחם ההולם נע בין 6 ל-15 חודשי מאסר, והוטלו 8 חודשי מאסר. ערעורי הנאשם לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו, ונקבע כי המתחם שנקבע מאזן כראוי בין השיקולים.

מאז פרוץ מלחמת "חרבות ברזל", חלה החמרה בענישה בגין עבירות הסעה, העסקה והלנת שב"ח שבוצעו בתקופת המלחמה, והמדיניות הנוהגת מחייבת עונשי מאסר משמעותיים, כפי שניתן לראות בדוגמאות שלהלן:

בת"פ 17349-01-24 מד"י נ' מרזוק (26.2.24) הוטלו על הנאשם 7.5 חודשי מאסר בפועל, בגין הלנת 6 שב"חים בביתו, בתשלום, לתקופה שבין 5 ימים ל-3 שבועות לאחר פרוץ המלחמה. בית המשפט קבע כי המתחם ההולם נע בין 7 ל-14 חודשי מאסר, וכי אין מקום לשקול עבודות שירות, למרות שדובר בנאשם ללא כל עבר פלילי. בנוסף, הוטל קנס בסך 15,000 ₪.

בת"פ 21773-11-23 מד"י נ' כבהא (26.5.24) הוטלו על הנאשם 9 חודשי מאסר בעבודות שירות, וכן קנס בסך 25,000 ₪, בגין העסקת 5 שב"חים למשך מספר חודשים ועד שנה, בתקופת המלחמה. נקבע כי המתחם ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר, ולנוכח העדר עבר פלילי, נמנע בית המשפט ממאסר מאחורי סורג ובריח.

ענישה דומה ניתן למצוא בת"פ 37379-03-24 מד"י נ' אל ג'ראד (15.5.24); ת"פ 52833-10-23 מד"י נ' הואשלה (20.3.24); ת"פ 50824-04-24 מד"י נ' סבור (7.7.24). ת"פ 2084-11-23 מד"י נ' אלגלאוי (8.9.24).

החמרה נוספת הוחלה לגבי עבירות שבוצעו לאחר כניסתו לתוקף של תיקון 38 לחוק הכניסה לישראל (נכנס לתוקפו בעיצומה של תקופת המלחמה, ביום 8.4.24). על פי התיקון, נקבע עונש מזערי שיעמוד על רבע העונש הקבוע לעבירות אלה, אשר לא יהיה כולו על תנאי (סעיף 12הא) לחוק הכניסה לישראל. מאז חקיקת התיקון, טרם נאספה פסיקה רבה, אך ניתן ללמוד על המגמה מן ההחלטות הללו:

בעפ"ג 64502-06-24 סלאמה נ' מד"י (15.7.24) הוטלו על הנאשם 10 חודשי מאסר, בגין שתי תקופות בהן העסיק שב"ח במאפיה, האחת - במשך כ-3 חודשים, והשנייה במשך יום אחד, לאחר כניסת התיקון לתוקף. הנאשם ללא כל עבר פלילי, ערער על חומרת העונש, אך בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו. נקבע כי המתחם שנקבע בין 9 ל-24 חודשי מאסר, הולם את העבירה בנסיבות המלחמה, וייתכן שאף תחול החמרה נוספת בענישה. מפאת חשיבות דברי בית המשפט המחוזי, יובאו הדברים במלואם:

ראשית, מדובר בתקופת העסקה ארוכה באופן יחסי; שנית, תקופת העסקה התרחשה לאחר פרוץ מלחמת חרבות ברזל. אף לפני כן התקיים מימד ברור של חומרה בהעסקת שב"ח ללא היתר, אך לאחר פרוץ המלחמה דגשים אלה התחדדו - מי שמעסיק שב"ח מעמיד את כלל הציבור בסכנה, הן זו הנשקפת מהשב"ח הקונקרטי, אך גם בכך שהוא מעודד שבח"ם נוספים להיכנס לתחומי המדינה. נכונים הדברים שצינו בהקשר זה על ידי המשפט קמא בציינו כי: "מובן שיש להניח לטובת הנאשם שלא ביקש לפגוע בביטחון המדינה ואולם מי אשר מעסיק שוהה בלתי חוקי מעמיד את הציבור בפני סיכון, שכן אין ביכולתו לדעת מה כוונתו של השוהה הזר ומה עלול הוא לעשות במהלך התקופה"; שלישית, גזר הדין יישם באופן נכון את תיקון מס' 38 לחוק הכניסה לישראל. התיקון אמנם נכנס לתוקף רק ביום 8.4.24 ולכן הוא חל כפשוטו רק לגבי התקופה השניה שארכה יומיים בלבד, אך יש לזכור כי תיקון זה רק מביא לידי ביטוי את הצורך - עליו חזרה הפסיקה מזה זמן - לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי אלו שמעסיקים שבח"ם. גם ללא תיקון החוק היה אמור כל בר דעת, והדברים נכונים שבעתיים לאחר פרוץ המלחמה, כי מי שמעסיק שב"ח מסכן לא רק את כלל הציבור אלא גם את חירותו שלו, במובן זה שהוא עשוי להישלח אל מאחורי סורג ובריח; רביעית ובהמשך ישיר לאמור לעיל, גזר הדין מביא לידי ביטוי את הצורך בענישה מרתיעה, הן פרטנית והן כללית. בענייננו, שם המערער - כך עולה - את השיקולים הכלכליים בראש מעייניו ולכן קיימת חשיבות מוגברת בענישה מרתיעה, לא רק כלפי המערער אלא גם על דומיו. בית המשפט קמא הרחיב גם בנוגע לענישת המינימום (שגם היא חלק מתיקון 38 לעיל), אך לטעמנו די בדברים לעיל כדי להבהיר כי אין מקום להתערבות בעונש. שתי הערות טרם סיום -

הראשונה היא שנתנו דעתנו לנתוניו של המערער, לכך כי הוא נעדר עבר, לגילו, להודאתו במיוחס לו וליתר הנתונים שהובאו אודותיו. אין בנתונים אלה כדי להביא לקבלת הערעור ויש להניח כי אלמלא נתונים אלה, היה העונש שנגזר חמור יותר;

הערתנו השניה חשובה לא פחות, ומופנית אל ציבור המעסיקים, המלינים והמסיעים. עונשו של המערער ייתכן ומהווה החמרה מסוימת מרמת הענישה שנהגה טרם המלחמה. עם זאת - וזה הדבר החשוב - בית המשפט קמא החמיר בעונש במקרה דנן באופן מדוד. במילים אחרות, לא מן הנמנע כי הענישה במקרים הבאים, קלים, ומאליו יוצא שגם חמורים יותר מענייננו, תלך ותהיה מחמירה וקשה יותר. משכך, גזר דינו של בית המשפט קמא במקרה דנן יהווה רק בסיס לענישה עתידית ולא בהכרח אמת מידה שיש להשתוות אליה.

בת"פ 31326-08-24 מד"י נ' חפאג'ה (29.10.24) הורשעה הנאשמת בהסעת 2 שב"חים, במועד שלאחר התיקון. לנאשמת לא היה כל עבר פלילי. נקבע כי המתחם ההולם נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר, אך בית המשפט התחשב בהיותה אם יחידנית ל-3 ילדים קטנים. לפיכך, הוטלו עליה 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, וקנס בסך 2,500 ₪. בת"פ 43617-05-24 מד"י נ' קימרי (1.10.24) הורשע הנאשם בהעסקת 2 שב"חים, בנסיבות מחמירות, לאחר התיקון. המדובר במי שאין לו כל עבר פלילי. הוטלו 9 חודשי מאסר וכן קנס בסך 10,000 ₪. שלושת המקרים הללו מלמדים על ההחמרה בענישה מאז התיקון, ויש לשים לב לכך שכל אחד מהם מתייחס לעבירה יחידה של העסקה או הסעה.

נהיגה ללא רישיון מעולם

אך ברור כי נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה יש בה כדי לסכן את עוברי הדרך. חמורה ממנה, נהיגת הנאשם ברכב בישראל, מקום בו לא היה רשאי לשהות כלל, ותוך שהוא מסיע ברכב שב"ח נוסף. מקום בו הורשע הנאשם בעבירה של נהיגה חוזרת ללא רישיון מעולם, או נהיגה בפסילה, נוהג בית המשפט להטיל עונשי מאסר משמעותיים. כך, ברע"פ 1756/16 ימיני נ' מד"י (16.3.16) אישר בית המשפט העליון את העונש שהוטל במקרה שכזה, והועמד על 10 חודשי מאסר; ברע"פ 9455/17 אזולאי נ' מד"י (18.12.17) נדחה ערעורו של הנאשם על חומרת עונשו, בגין נהיגה במהירות, ללא רישיון וללא ביטוח. בבית המשפט קמא, נקבע כי המתחם ההולם נע בין 6 חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר. לאחר זאת, הוטל עליו מאסר למשך 9 חודשים, אשר כלל הפעלת מאסר על תנאי בן 4 חודשים. הנאשם ערער על חומרת העונש ובית המשפט המחוזי הקל בעונשו והעמיד אותו על 7 חודשי מאסר. ערעורו הנוסף לבית המשפט העליון, נדחה. סיכום - מתחם העונש ההולם

בחינת מכלול מעשי הנאשם על פי כתב האישום, מעלה כי מדובר במקרה חמור במיוחד. זאת, בשל צירופן של העבירות, וביצוען בעיצומה של תקופת מלחמה, באופן היוצר סיכון ביטחוני משולש: לא זו בלבד שהנאשם נכנס לישראל שלא כדין, אלא שברוב תעוזתו אף הסיע שב"ח נוסף, וכל זאת ללא רישיון נהיגה מעולם, ובתקופת המלחמה, לאחר תיקון 38. אם לא די בכך, בחקירתו הציג מסמך מזויף, בו לכאורה מתועד אישור לכניסתו לישראל, אותו השיג תמורת סכום מכובד של 10,000 ₪.

נסיבות השהיה שלא כדין, חמורות כשלעצמן, שכן הנאשם מאשר בפה מלא כי שהה בישראל על פני שנים ארוכות, כשהיה לטענתו נשוי לישראלית, והוא אב לילדים החיים בישראל, כל זאת מבלי שניתן אישור לשהייתו. לטענתו, לפני כשנה התגרש מאשתו הישראלית, ועל כן אין לו עוד עניין להיכנס לישראל, כך שלא יהווה סיכון בעתיד ולכן ניתן לשחררו. טענה זו אינה משכנעת, שכן הוכח כי במהלך השנים, הנאשם הורשע פעם אחר פעם בעבירות שב"ח, ואין לו כל מעמד בישראל. על מנת להכשיר את כניסתו הבלתי חוקית הפעם, טרח להשיג אישור מזויף תמורת סכום נכבד, ומכאן ניתן ללמוד על נחישותו להמשיך ולהיכנס לישראל במרמה. נוכח מעשיו, לא ניתן לקבל את טענתו להיעדר סיכון מצדו.

גם נסיבות עבירת ההסעה, חמורות במיוחד בענייננו, שעה שזו בוצעה על ידי הנאשם כמי שבעצמו שהה בישראל שלא כדין. על פי דברי הנאשם עצמו, הוא נכנס לישראל כמסיע בתשלום, ובכך משנה חומרה. אם לא די בכך, על פי תמונות שהוגשו, את ההסעה ביצע ברכבו שהיה כולו עטוי דגלי ישראל, מה שהיה בו כדי להטעות את גורמי האכיפה וכוחות הביטחון, כאילו מדובר ברכב נורמטיבי וסולידרי, בעוד שבפועל הוא נהג בו ללא היתר כניסה, ואף הסיע שב"ח נוסף, שהיה עלול להוות סיכון ביטחוני, פשוטו כמשמעו.

הנאשם טען כי אותו שב"ח לא היווה סיכון ביטחוני, כך למד מן העובדה שניתנו לו בעבר היתרי כניסה. טענה זו אין בה ממש, ממספר טעמים. ראשית, בעת ביצוע העבירה לא היו נסיבותיו של השב"ח ידועות לו. שנית, כלל לא הוכח כי אכן ניתנו לאותו שב"ח אישורים בעבר. שלישית, הרי ברור כי לא ייתכן להעמיד את הציבור כולו בסיכון, ולהסתמך על שיקוליו של הנאשם או של כל מסיע עברייני אחר, שאינו אמון על שיקולי הביטחון. בהקשר זה, אין לי אלא לחזור על דברי בית המשפט המחוזי בעניין סלאמה, שם הובהר כפי שראינו, כי מי שמעסיק או מסיע שוהה בלתי חוקי, מעמיד את הציבור בפני סיכון, שכן אין ביכולתו לדעת מה כוונתו של השוהה הזר ומה עלול הוא לעשות במהלך שהייתו בישראל.

חומרה נוספת נעוצה בעבירת הנהיגה ללא רישיון מעולם, אשר יצרה סיכון ממשי וקונקרטי לעוברי הדרך. מכלול הנסיבות הללו, מחייב קביעת מתחם מתחם לכלל האירוע, שיהא בו כדי להלום את חומרת הנסיבות. כאמור, עד כה ניתנו מעט מאד גזרי דין המתייחסים לעבירות לפי חוק הכניסה המאוחרות לתיקון 38, והפסיקה המעטה שהוצגה לי מתייחסת למקרים אשר חומרתם מינורית לעומת המקרה דנן. זאת, בשים לב לצירופן של העבירות, הארוגות זו בזו, ומחמירות את המתחם.

אני קובעת כי המתחם ההולם לצבר העבירות כולו, נע בין 10 ל-20 חודשי מאסר. העונש המתאים לנאשם

בגדר הנסיבות שאינן קשורות בעבירות, יש לשקול לחומרה את עברו הפלילי המכביד של הנאשם. עולה כי את דרכו העבריינית החל בשנת 2005, אז נדון בגין שב"ח, נהיגה פוחזת והפרעה לשוט, והוטל עליו מאסר למשך 4 חודשים. באותה שנה הורשע שוב בעבירת שב"ח, והוטל עליו מאסר נוסף בן 4 חודשים. בשנת 2006, שוב הורשע באותה עבירה ונדון לחודשיים מאסר. בהמשך אותה שנה, הורשע שוב, בעבירות של התפרצות ושב"ח, והוטל עליו מאסר בן 16 חודשים. בהמשך, בשנת 2008, נדון בגין עבירות קבלת רכב גנוב ושב"ח, והוטלו עליו 16 חודשי מאסר נוספים. בשנת 2010, הוטלו עליו 3 חודשי מאסר בגין שב"ח, ובשנת 2011 הוטלו עליו 23 חודשי מאסר בגין סיוע לניסיון גניבת כלי רכב ושב"ח. לאחרונה נדון בשנת 2020 בגין שורת עבירות אלימות כלפי בת זוגו, עבירות שב"ח, הפרעה לשוט והפרת הוראה חוקית.

הנה כי כן, הנאשם הוכיח כי ידיו לו רב, וקשה למצוא תחום עברייני בו לא שלח ידו במהלך השנים, תוך כניסה לישראל שלא כדין. מתקבל הרושם כי כל המאסרים שריצה, לא הועילו להרתיעו, על כן צודקת התביעה בעתירתה לענישה מרתיעה שתהיה אפקטיבית.

לנוכח הגיליון הפלילי, אני מתקשה להשתכנע כי שהייתו בישראל אושרה אימתי על ידי גורמי האכיפה, ולא אוכל להתייחס לטענותיו כשיקול לקולא.

עונשו של הנאשם ייגזר על פי עקרון ההלימה, בהיותו שור מועד לעבירות המסכנות את שלום הציבור, ובשים לב לחובתי על פי תיקון 38. כפי שהובא, על פי הוראת התיקון יש להטיל עונש מזערי שלא יפחת מרבע העונש בגין עבירת ההסעה, ומשמעות הדבר היא כי באין טעמים מיוחדים להקל בעונשו של הנאשם, יש להטיל לכל הפחות שנת מאסר, בגין עבירת ההסעה כשלעצמה. לכך יש להוסיף את יתר העבירות שחומרתן נכבדת. בנסיבות המקרה, אני מוצאת כי אכן ראוי להורות על חילוט הרכב בו בוצעו העבירות, מה גם שנמסר מפי התביעה כי בעליו הרשום של הרכב, התעלם מפניות מטעם המשטרה, כך שניתן להניח כי הבעלות הועברה מידי, גם אם טרם הוסדר הרישום.

אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. 16 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו על פי רישומי שב"ס.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע אחת העבירות בהן הורשע.

ג. פסילה מלנהוג ברכב, למשך 3 שנים משחרורו.

ד. קנס כספי בסך 3,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים החל מיום 1.1.25 ובכל 1 לחודש עוקב.

ה. יחולט רכב מסוג סיטרואן מ.ר 80-626-30.

פיקדונות אם ישנם, יוחזרו בכפוף לכל הוןראה חוקית.

ניתן בזה צו כללי למוצגים.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ג חשוון תשפ"ה, 24 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.